

Det här kåseriet skrevs någon gång på 1970-talet när jag jobbade som frilansande lokalredaktör i Rydaholm i Småland. Det visar hur små och obetydliga händelser bevakades av ortspressen vilket inte sker numera samt hur det gick till innan datorerna fanns. Missionshuset i berättelsen ligger i byn Ivars på gränsen mellan Rydaholms och Gällaryds socken. När man läser detta påminns man av en gammal historia som jag lagt efter kåseriet.

FJÄRRAN FRÅN VIMLETS YRA

En glimt från en lokalredaktörs vardag

Att vara lokalredaktör på en landsortstidning i den av religiös tro starkt präglade småländska glesbygden innebär inte att man jobbar med snabba sensationella nyheter som skulle ge feta rubriker på kvällstidningarnas förstasidor. Nej, det blir istället oftast en lugn bevakning av bygdens föreningsmöten och tillställningar och ibland någon lite större händelse. Ett arbete som kanske många gånger verkar vara ett tråkigt rutinjobb men som oftast blir en trevlig och stimulerande kontakt med bygdens människor, kultur och natur. Nedanstående berättelse är ett exempel på ett vanligt uppdrag en vinterhelg.

Söndag. Vinterkväll, en aning kallt och just så mycket snö att det ger vinterstämning. Snön har också gjort att den smala landsvägen som slingrar fram genom den småländska skogsbygden har blivit hal och lite förrädisk i de skarpa kurvorna. Jag är med bilen på väg från tätorten ut till ett missionshus i utkanten av bevakningsområdet. Passerar vägs skyltar med namn som Sjuhult, Västenhaga och Hestra och viker efter en och en halv mil av vägen och är strax framme vid det lilla vita missionshuset. Det står där inbjudande och vänligt och lyser med sina fönster och ytterlampa upp en del av den mörka vinterkvällen.

I de här bygderna finns det gott om dylika missionshus som underhålls av en liten tapper församlingsskara som då och då håller möten. Men inte så ofta nu som förr. Oftast får man hjälp av församlingsskarens predikanter eller någon annan gästtalare. I kväll besöks det här missionshuset av en missionär som ska berätta och visa bilder från Japan.

När jag kommer in genom dubbeldörrarna så där fem i sju så har endast tre personer kommit förutom missionären och kvällens värd som hjälper till med förberedelserna. Jag pratar med dem en stund och tar några bilder medan de arbetar med projektorn. Sedan är det dags att ta fram anteckningsblocket och fråga missionären vad som ska ske under kvällen, vad bildberättelsen handlar om osv.

Under tiden jag fotograferat och antecknat så har gamla och unga från trakten kommit in genom dörren och när man sätter igång med inledningssången *Verka tills natten kommer* har över femton personer slagit sig ned på de hårda träbänkarna. Jag stänger av blixtaggregatet, stoppar ned anteckningsblocket och lämnar missionshuset med sången ljudande i mina öron en bra bit ut i den annars tysta vinterkvällen.

Åter på lokalredaktionen framkallas filmen och medan missionären avslutar sin bildvisning sitter jag vid skrivmaskinen och försöker få ihop ett referat av mötet med hjälp av anteckningar och minne. Filmen klipps ned och negativet stoppas tillsammans med manuset i ett kuvert för vidare befordran med konduktörspost* till tidningens centralredaktion. På tisdagen har jag så mitt alster i tidningen och läsekretsen kan då läsa om vad som hände i det lilla missionshuset på söndagskvällen.

Inge Nilsson

Fotnot: Konduktörspost var ett sätt att direkt med tåg skicka material från lokalredaktioner till centralredaktioner. Det var ett stort kraftigt kuvert som lokalredaktören lämnade direkt till konduktören när tåget kom till järnvägsstationen och det hämtades sedan när tåget kom fram till centralorten av folk från centralredaktionen. På detta vis kunde man skicka material som kom fram samma dag. Men det var ofta en kamp mot klockan att bli klar med texten för att kunna passa dagens sista tåg som gick redan på eftermiddagen vid 16-tiden. Det var den tidens deadline för lokalredaktörer.

Missionshistoria:

Den gamla missionären hade kommit tillbaka hem till missionshuset i sin hembygd och berättade länge och utförligt om sitt liv både hemma i byn och ute på missionsfälten. Kanske var det i Ivars missionshus, vem vet. Efter föredraget frågade hon om det var någon som hade några frågor att ställa.

Då reste sig en gammal dam i publiken och frågade:

- Ho hade ena halte söste, va to ho vägen?